

manglede det tillige paa elementær Uddannelse. Paa samme Maade viste der sig ogsaa ved Generalstabens, enkelte hæderlige Undtagelser fraregnet, Mangel paa Instruktion i Almindelighed. Ogsaa her traf man ofte paa en kun overfladisk Kundskab til Tjenesten, som ved større Foretagender havde maattet give mangfoldige Anledninger til Vanstueligheder. Det tilføies, at man gerne tilstaaer, at dette Fænomen hos Mange alene er begrundet i, at der blev givet dem altfor liden Velighed til Ovelse. Ved Armeeforvaltningen viste der sig væsentlige Mlemper, der dels skyldtes et forældet Reglement og utilstrækkelige organisatoriske Indretninger, dels maa tilskrives Mangel paa Uddannelse hos Kommissariatsofficererne, og endelig var der Mangler med Hensyn til Materiellet. Det var den Tilstand, hvori Schweiz's Hær i 1870 skulde optage en Krig eller bidrage til at forhindre en Krig. Jeg tror, at det Bidrag, den var i Stand til at yde, var meget svagt og mangelfuldt, men vist er det, at man i Schweiz kom til den klare Erkendelse, at Forsvarsvæsenet ikke kunde bruges, og det var jo Erkendelsen heraf, som finder sit Udtryk i Slutningen af General Herzogs Rapport, som jeg i Saar henlede de ærede Medlem fra Hørsens (Bajers) Opmærksomhed paa, hvor Generalen udtrykkelig siger, at det manglede Hæren paa Manøvre- og Førerdygtighed, at den nyere Tids militære Udvikling gjør det nødvendigt at sørge for en større Uddannelse af Soldaterne som af Officererne, for en større Ovelse overhovedet hos de enkelte Troppesdelinger og for en større samlet Ovelse hos Tropperne, og det var denne Erkendelse, der førte til, at man i November 1874 vedtog en forandret Organisation, der blev endelig gennemført ved Lov af Februar 1875. Men er det ikke et Bevis paa, at den Gang, da det schweiziske Militærvæsen skulde staa sin Prøve, viste det sig, at det fuldstændig glippede, og hvorledes vil det ærede Medlem for Præsident Amt's 6te Valgkreds (Bojzen) deraf kunne føre Beviset for, at den Forandring, der er foregaaet, er af en saadan Natur, at det schweiziske Hærvæsen nu vil være i Stand til at godtgjøre sin Brugbarhed, hvis Krigen kommer. Det ærede Medlem kom med den mærkværdige Yttring igaar, at Krigsministeren havde sagt, at naar der er Tale om at forsvare et Land af den Naturbestaffenhed som Schweiz, var Sagen en anden, saa kunde man gjøre andre Regler gjældende, her kunde maasse et Forsvar være fyldestgjørende, som ikke vilde passe paa et fladt Sletland som hos os. Dertil svarede det ærede Medlem, at Schweiz kun for en Del, og han tilstøede for den ringere Del, var et Bjergland, medens en stor Del af Schweiz var en aaben Slette. Men jeg skal lige overfor det ærede Medlem og lige overfor den Opfattelse, han har af, hvad det schweiziske Hærvæsen kan yde, tillade mig at sætte en schweizisk Autoritet, og han siger: „Schweitz's Militærhær er tilstrækkelig til

at spille den udelukkende defensiv Rolle, som den er kaldet til at spille i et Bjergland“. Han hedder Saladin. Jeg tillader mig derfor at tro, at disse Hensyn til Schweiz og den schweiziske Hær have ikke Stort at betyde, og jeg tillader mig at tro, at den Lære, det ærede Medlem for Præsident Amt's 6te Valgkreds (Bojzen) troede at kunne udbringe deraf, var fuldstændig urigtig. Vil man bygge sit Lands Forsvar paa Noget, maa man selvfølgelig først og fremmest bygge sit Lands Forsvar paa Hensynet til sit Lands Bestaffenhed, men man maa tillige slabe et Bærn, som er et virkeligt Bærn og ikke et indbildt Bærn, og Andet har Schweiz i Diebliffet ikke. Jeg skal iøvrigt for mit eget Vedkommende tillade mig at bemærke, at jeg ikke ved første Behandling af Finanslovsforslaget søgte at komme ind paa Spørgsmaalet om Schweiz's Hærvæsen. Jeg nævnte kun ganske i Almindelighed, at saalænge en Ting ikke var prøvet, saa længe var dens Brugbarhed ikke bevist.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amt's 1ste Valgkreds (Thomsen) udtalte i Saar, at man i de forskjellige Hære var gaaet en forskellig Vej, havde fulgt forskellige Systemer for at faae Betryggelse for, at man i Officerskorpset havde den nødvendige Afgang, saa at Officerskorpset ved enhver Velighed kunde være kraftigt og i Stand til at udføre Tjenesten. Jeg maa tillade mig at bemærke, at forsaavidt denne Betragtning skulde overføres paa det foreliggende Lovforslag, er der ikke nogen Hær i Verden, der er gaaet den Vej, vi ere gaaede. Der er ingen Hær, undtagen den franske, der har indført Aldersgrænser, og da vi i 1867 gik til at indføre Aldersgrænsen, toge vi en Copi og bragte den over paa Forhold, der ikke paa nogen som helst Maade passede. Som Bevis herfor skal jeg tillade mig kort at oplyse om, hvorledes Forholdet er i den franske Hær, idet jeg forudstikker den Bemærkning, at $\frac{1}{3}$ af al Uancelement i den franske Hær til Lieutenantklassen kommer fra Underofficersklassen, og $\frac{2}{3}$ fra Militærskolerne. Da der nu fra Underofficersklassen kommer mange Mænd ind i Officersstillinger, som ere i Stand til at gjøre Fyldest i de lavere Stillingen, men ikke i de høiere, saa er det for Hæren en Nødvendighed at sørge for at trække en Grænse, hvor man kan afstøbe disse. Dette Forhold finder jo aldeles ikke Sted hos os, men dertil kommer endnu en væsentlig Ting, hvoraf Forskjellen bedst vil fremgaa. Det er den, at Aldersgrænsen i den franske Hær for Lieutenanter er 52 Aar og for Kapitainer 53 Aar. Naar man nu her har sat Aldersgrænsen for Lieutenanter til 42 Aar og for Kapitainer til 52, for at der kan være et passende Tidsrum, i hvilket Kapitainklassen kan gennemløbes, vil det vise sig, at her er en væsentlig principiel Forskel mellem den franske Ordning og den Ordning, vi have indført. — Men, spørger man paa den anden Side, hvorvidt er det nødvendigt at gaa den Vej hos os, som man